

CHRISTO-

A Soproni Evangélikus
Egyházközség lapja
ingyenes kiadvány

PHOROS

XV. évfolyam, 1. szám

2008. böjt

Babits Mihály: Psychoanalysis Christiana

Ki farag valaha bennünket egésze,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúló,
legfájóbb mélyünkbe belefúró fúró?
Szenvedésre lettünk mi.
Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.
Krisztus urunk, segíts meg!

Megújuló Krisztushordozó

2004 tavaszáig Gabnai Sándor lelkész feladata volt a gyülekezeti újság összeállítása. Akkor kaptam meg én a feladatot: vegyem át a szerkesztés munkáját. Nagy örömmel vágtam neki a munkának. Jó pár évnek el kellett telnie, mire kiderült: alapvető hiba van a koncepcióban.

Egy *közösség* újságjának megszerkesztése soha nem lehet *egyszemélyes* feladat, függetlenül attól, ki az az egy személy. Természetes, hogy előbb-utóbb a szerkesztőnek, és nem a közösségnek a képére formálódik az újság. Az egyszemélyes újságszerkesztés másik nagy veszélye, hogy ha éppen akkor, amikor kell, valami történik a szerkesztővel - egyéb elfoglaltságok, betegség -, akkor nagy a veszély, hogy az újság nem tud időben megjelenni. Nem csak a szerkesztő, hanem az egész közösség érdeke, hogy az újságot egy csapat hozza létre.

Ezt felismerve jelent meg az előző Christophorosban a felhívás, amely a gyüle-

kezeti újság szerkesztésének új útjait kereste: új szerkesztőséget kerestünk – és találtunk.

A mostani szám már nem „egyszemélyes” vállalkozás: az egyes témáknak, rovatoknak saját felelősük van. Van, akinek az anyag összegyűjtése, a felelősökkel való kapcsolattartás a feladata, más valaki végzi a nyelvi-teológiai lektorálást, és más tördeli, formálja újsággá a cikkeket.

Most, mikor még a gép előtt ülve e sorokat írom, nem tudhatom, milyen lesz a kész újság. Remélem, hogy szebb, látványosabb és elgondolkodtatóbb, mint az előbbiek. Egyvalami azonban biztos. Ennek a cikknek nem véletlenül nem az a címe, hogy *megújult*, hanem az, hogy *megújuló* Krisztushordozó (azaz Christophoros). A megújulás csak elkezdődött. Így, akinek ötlete, jó szándékú kritikája van, esetleg maga is kedvet érez a cikkíráshoz, keressen meg bennünket! Legyen valóban közösségi újság a *Christophoros*!

Hegedűs Attila

Távirati jelentések néhány megtartott programunkról

Január 1-jén kötetlen, hagyományos újévköszöntő presbiteri találkozót tartottunk a nagyteremben.

Vízkereszt ünnepén az esti istentisztelet keretében Szirbek István művészettörténész izgalmas előadását hallgatta a több mint 30 résztvevő a Háromkirályokról a nagyteremben.

Január 11-én a Deák téren Wagner Szilárd iskolalelkész szolgálatával és az Eötvös gimnáziumunk műsorával zajlott a megemlékezés a Donnál odavesztett soproni hadtestről.

Január 21-27 között minden este 17.00-kor szépen látogatott ökumenikus imaheti istentisztelet volt a város különböző templomaiban, hétfőn és kedden éppen nálunk.

Január 22-én 18.00-kor a Magyar Kultúra Napja alkalmából ünnepi előadást szervezett többekkel együtt Luther Szövetségünk a NYME Közgazdasági Karának aulájában Csoóri Sándor előadásával.

Január 23-án elkezdtük Hunyadi iskolánkban az évek óta sikeres beiskolázási programot.

Január 24-én városunkban is megalakult kezdeményezésünkre a bibliaterjesztő Gedeon Társaság.

Január 29-én sok segítők részvételével tartottuk meg a hagyományos Barkácsköri köszönő délutánt a nagyteremben.

Sikeres iskola- és szülői bálakon vagyunk túl (Líceum, Eötvös és Hunyadi).

Február 5-én a legkisebbeknek szerveztünk óvodafarsangot.

Összeállította: Gabnai Sándor

Püspöki látogatás gyülekezetünkben

Gyülekezetünk életének egyik legfontosabb eseménye zajlott le az elmúlt év december 10-én. A kötelező 3 évenkénti vizitációját tette nálunk Ittész János elnök-püspök úr, egyházkerületünk lelki vezetője és Szabó György egyházkerületi felügyelő úr.

A vendégek már kora délelőtt megérkeztek. Püspök úr teljes napját a lelkészi hivatalban töltötte. Átnézte és ellenőrizte a hivatalos iratok iktatásának és nyilvántartásának rendjét, a jelentéseket, a hivatalhoz beérkező és az onnan kimenő levelezéseket. Megtekintette az anyakönyvet is, és elbeszélgetett lelkészeinkkel. Beszélgetett velük jelenlegi helyzetükről a gyülekezetben, tájékozódott a napi munkájukról, munkakörülményeikről, jövőbeli terveikről.

Eközben Szabó György és Varga Jenő felügyelő urak közösen bejárták gyülekezetünk intézményeit. Megtekintették a temetőt, az Eötvös-gimnáziumban az újonnan átadott tantermeket, a Líceumot, a Hunyadi óvodát

és iskolát, valamint természetesen a nyugdíjasházat. Szemrevételezték az intézmények épületeinek jelenlegi állapotát. Felügyelő úr tájékoztatta vendégét a nemrég befejezett és a folyó beruházásokról, valamint a tervezett elképzelésekről.

Estére vezetőségi ülést hívott össze a püspök úr, majd a presbiteri ülésen tájékoztatta gyülekezetünk tagjait a napközben tapasztaltakról. Elmondta véleményét a látottakról és a hallottakról. További építő együttműködésre biztatta a gyülekezetet és a lelkészeket. A jelenlévő presbiterek szabadon elmondhatták véleményüket a gyülekezetben folyó munkáról. Igen sok őszinte és előremutató hozzászólás hangzott el. Az egyházkerületi felügyelő úr javaslatot tett a gyülekezetnek az ingatlanokkal való gazdálkodás jobb kihasználására és egy szakember lehetőség szerinti alkalmazására.

Este 8 órakor elnök-püspök úr közös imádsággal zárta a napot.

Dr. Koszorú Gábor

Vízkereszt jégtükrön

Hévíz nemcsak gyógyító vizével vált – számomra is – téli motorutak izülettroncsoló nyomait ápolgató forrássá, hanem nyugdíjas éveim több szolgálati alkalmának visszahulló áldásává is lett a protestáns templomban tartott német nyelvű istentisztelet révén. Szinte mindig megtelik a szép kis templom külföldi vendégekkel, akik igénylik, hogy vasárnaponként legyen igehallgatási alkalmuk.

Most vízkeresztkor, ami egybeesett újév első vasárnapjával, nem volt lelkészük. Ezért hívtak fel telefonon, és kérték szolgálatomat, amit szívesen elvállaltam, mivel jó a buszközlekedés tőlünk Hévízre. Csak nem számoltam azzal, hogy vízkeresztkor Európában a téli időszakot komolyan kell venni. Mert lehet, hogy a napkeleti bölcseket nem fogadta jeges út, akik a gyermek Jézust akarták látogatni, a Jordán folyóban is lehetett keresztelni, mert nem fagyott be, de nálunk víztükrök helyett jégtükrök fogadja a Balaton mellé látogatót, nemcsak a magyar tenger felszínén, hanem a körülötte levő utakon is, még ha Hévíz meleg forrásán nem is tud erőt venni a fagy.

Elindultam hát feleségemmel együtt az autóbusszal vízkereszt kora reggelén. A főutak sózottak, vizesek voltak. Így jutottunk el Sümegig minden akadály nélkül. De a hegyes-völgyes elágazó utakon, Bazsi és Hévíz között, ahol a sósórák elmaradt, egyik völgyben meg kellett állnunk, mert előttünk a dombtetőn egy busz vesztegelt, egyhelyben forgó kerekekkel.

Nem érkezett meg a sósórák kocsija, noha a buszvezető ígéretet kapott telefonon, hogy megindultak. Várni kellett, amíg felengedett a

jeges út. 8 óra 30 perckor kellett volna Hévízre érkeznünk, és most, 9,30-kor kezdődne az istentisztelet, de még 20-25 km a célállomás.

Odajön hozzánk egy kedves soproni volt konfirmandusom, most egy pécsi főiskolán utolsó éves, vizsgázni megy. Beszélgetünk a „befagyott vízkereszt istentiszteletről”. Most kellene énekelnünk a kezdő éneket: a „Wie schön leuchtet der Morgenstern” kezdetűt (*Szép, fényes Hajnalcsillagom* EE 361), valamint Gerhardt egyik reggeli énekét, melynek egyik versére, mint imádságos kérésre, most nagy szükségünk van: „*Légy ma is oltalmazóm, Én kegyelmes vigyázóm, Angyalaid mellettem, Járjanak körülöttem*” (EE 97,4). Amint utólag kiderült, a kántor ezeket az énekeket játszotta, gyakorlásképpen is, az összegyűlt hat testvérnek a templomban, mert megküldtem neki napokkal ezelőtt.

„*Befagyott vízkereszt istentiszteletről*” lehet beszélni, de egy kis olvadásról is szabad szólni, hiszen a jégtükrön vesztegelő buszban csendes imádság kötött össze a templomban vízkereszt ének zenéjét hallgató kis gyülekezettel. Közben a lassan meginduló busz bal-és jobbra megmozdult, megérkezett „Kegyelmes vigyázónk” angyalai mellettünk voltak. Igaz, nem várt már senki a másfél órás késés után.

Rendhagyó istentisztelet volt ez, vagy még az sem!? Nem volt Luther-kabátos liturgia, de két helyen folyt egy kis várakozó, szorongó csoportnak, a kettő-háromnak Jézus nevében együtt levők ígéretével valami „csonka istentiszteletszerűség”, hasonló a páli, a testet is áldozatul odaszánó „okos istentisztelethez” a hétköznapok nehéz, csúszós útjain. Ilyen értelemben beszél Luther a hűségese alkalmazott mosogató szolgálatáról a konyhában, aki ezzel napi istentiszteletét végzi.

Jézus nem mindig ezrekhez szólt, többször csak a „samáriai asszonynak”, lábánál ülő „Máriának”, szavára szomjazó „Nikodémusnak”, tekintetével találkozó, „bűnbánó Péternek”. De az elcsúszott és elesett Péter is, miután elhívást kapott az élő Jézustól juhainak legeltetésére, szintén nem az ezreknek szóló igehirdetés megismétlődésében reménykedett, hanem Jánossal a názáreti Jézus

Krisztus nevében talpra állította az Ékes kapu nyomorultját, hogy az járnai tudjon. Fülöp az etiópok udvari tisztviselőjének magyarázta az ézsaiási tekeresztet, és hirdette neki a Krisztust, majd megkeresztelte. Lehetne végig az egyháztörténelem folyamán keresni azokat, akik a személyes hitrejutás szolgálatában fáradoztak, egészen az utolsó évtizedekig, amikor a Lélek személytől személyig, hitből-hitbe árasztotta a Krisztus szeretetét.

Vannak szolgálatok, amelyekről azt kell mondanunk, hogy „befagytak” számunkra, elkéstünk... De Isten szeretete a megrepedt jég résein át ad lehetőségeket, hogy Jézus nyomdokain járva komolyabban vegyük a pásztori és a „ketten vagy hárman” közötti szolgálatot, és ne bénítsanak meg a rémítő hullámok, vagy „vízkereszti jégtükrök”, hanem Reá nézzünk, hogy el ne süllyedjünk, és el ne csússzunk!

Szimon János ny. lelkész

Türelemmel közeledni

2008. január 24-én, az ökumenikus imahét csütörtöki alkalmán a Szt. György-templomban elhangzott prédikáció

Lekciók: 1. *Thessz.* 5,13–18; *Lk.* 18, 9–15.

Alapige:

Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az ÚR parancsa szerint. Táborot ütöttek Refidimben, de nem volt ivóvíze a népnek. A nép ismét perbe szállt Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért szálltok perbe velem? Miért kísértitek az URat? De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal ölj meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?! Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!

2 *Móz* 17.1-4.

Megmondom őszintén: elegendem van. Elegendem van abból, hogy szét vagyunk törve, abból, hogy magyarázkodni kell. Elegendem van abból, hogy azokkal, akikkel talán a legnagyobb baráti és hitbeli kapcsolatban vagyok, kínosan érezzük magunkat, ha egymás úrvacsoráján vagy áldozásán vagyunk jelen. Fájdalmas élmény látni, hogyan merevednek meg mosolygó, baráti arcok, amikor egyszer csak hitünk egy-egy központi kérdéséről beszélünk, hogyan szakadnak fel teológiai és lelki sebek. Fáj, hogy van ökumenikus kérdés, hogy az ökumené még mindig kérdés. Fáj, hogy családi tűzhelyeket rombol szét a kérdés, hogy a fiatalok melyik templomban esküdjenek – mit fog szólni a nagymama az

egyik oldalon, vagy a nagypapa a másikon... Fájdalmas látni, hogy egy anyukának a családi helyzet miatt lelki gyötrelmet okoz, kislányát konfirmációra vagy bérnyújtásra küldje. Egyek vagyunk, mégis kínosan érezzük magunkat egymás szent helyein és alkalmain. Próbáljuk a másikat utánozni, mikor kell felállni és leülni, mit tegyünk akkor, amikor a másik templomában vagyunk, és kínos észrevenni, hogy amikor mi a liturgia valamelyik helyén beszélni szoktunk, körülöttünk mindenki hallgat, mert itt más a szokás... Elegendem van!

Fáj megosztottságunk, és nem csak nekem. És nem segít semmit, ha most a XVI. század figuráira mutogatunk vádlóan, a türelmetlen Lutherre, a szikár Kálvinra, vagy a lelkiségnél a vadászatot és az épületeket jobban kedvelő reneszánsz pápákra. Nincs egy magyarázat a szakadozottságra, nincs vértlen fél. Csakhogy sem a vád, sem az önmarcangolás nem vezet sehova.

Úgy érezzük magunkat, mint a választott nép a sivatagban: ok, hogy közeledünk a vágyott hazához, de mikor érünk már oda? Vágyunk a megérkezésre – de mikor jön már el végre? Meddig kell szomjaznunk, meddig kell még vándorolnunk?

A cél nagyon messzinek látszik – de létezik. Őszintén szólva, előttem nem az a cél lebeg, hogy egy szervezeti egységben vagy egységes liturgiában találkozzunk. Az előzőt feleslegesnek, az utóbbit kifejezetten elszegényedésnek érezném. De jó lenne, ha az, aki

egyik vagy másik egyházban otthon van, az úgy élné meg, mint aki szereti és építi saját házát, de nem szólja le a szomszédét, annak a házában is tud gyönyörködni. Vágyom rá, hogy saját hovatarozásom büszkesége ne legyen átszöve fensőbbségem tudatával. Vágyom egy korra, amikor az, aki helyét keresi közöttünk, nem félelem és manipuláció alapján dönt, hanem belső indíttatásból. És akkor nem baj az se, ha a katolikus liturgia gazdagsága, ha a reformátusság puritánsága, vagy ha az evangélikusság rugalmassága vonzza. És nagyon vágyom a napra, amikor nem kell magyarázkodnunk egymás úrvacsorai jelenlétekor, amikor természetes, hogy nemcsak a szószékről hangzó, hanem a kenyérben és borban ízlelhető igében is egyek lehetünk. Bárcsak már így lenne!

Vágyaim nagyon előreszaladtak, és én türelmetlen vagyok. Türelmetlen, mint a zsidók a Kánaán felé vezető úton. Türelmetlen, mint a farizeus, aki tényleg mindent megtett, és nem tud mit kezdeni a vallásilag gyenge vámszedő jelenlétével. Idegesít, ha mások akadékoskodnak ahelyett, hogy velem együtt jönnének. Szeretném végre a múltat végleg eltörölni.

De sajnos nem lehet. És ez az a pont, ami józanságra kell, hogy indítsion bennünket. Gyógyulásra van szükségünk, hiszen nagyon nagy, talán évszázados sérüléseket hordunk magunkban. De a gyógyuláshoz idő kell – az évszázados sebek gyógyulásához még több idő. Nem véletlenül inti Pál türelemre a hitben erősebbeket a gyengékkal szemben. A sérülések gyorsan születnek, és lassan gyógyulnak. És hiába mondanám, hogy „kit érdekelnék őseink sérelmei”, ha egyszer ezek jelen vannak gesztusainkban, reflexeinkben. Mindenkinek vannak ilyen történetei. Történet az evangélikus leányról, akit saját lelkésze prédikált ki és szégyenített meg a szószékről, mert katolikus fiú udvarolt neki. Vagy saját katolikus nagymamáról, akivel a '30-as években első leánya keresztelése előtt a katolikus pap közölte: lányuk vadházasságban született, tehát fattyú, mert házasságukat annak idején evangélikus templomban áldatták meg. Hiába tudjuk, hogy ezek már a régmúlt emlékei, ha egyszer emlékeinkben, zsigere-

inkben jelen vannak, számolni kell a bennünk lévő nehézkedési erővel, ami visszatart minket.

És számolnunk kell azzal is, hogy hivatalos egyházaink még lassabbak, mint az emberi szívek, és hogy ők nem lehetnek tekintettel arra, hogy nekem itt Sopronban a legkedvesebb barátaim jó része katolikus. Együtt kell élnünk a bennünket körülvevő és a bennünk élő világgal.

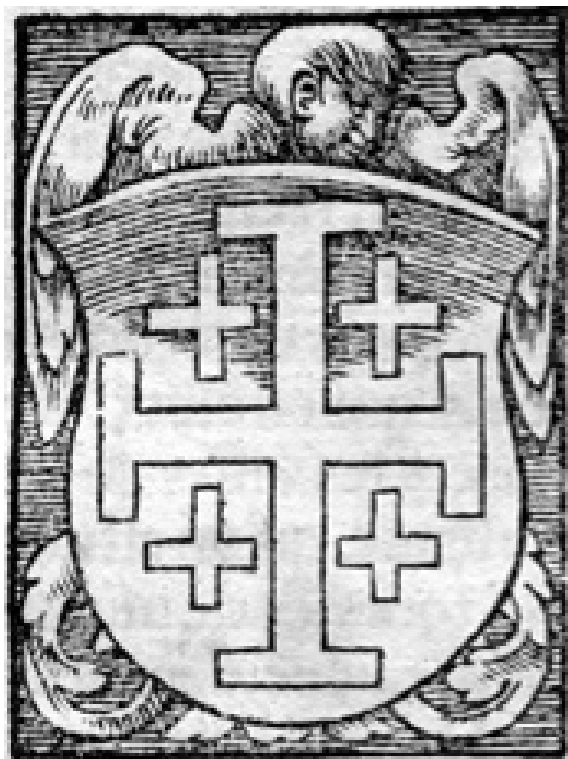
Mit lehet ilyenkor tenni? A legfontosabb, hogy maradjanak ébren az álmaink. Ne higgyük el, hogy a töredezettség örökkévaló. A zsidóknak minden bizonytalan volt a pusztában, de egy dolog nem: az, hogy van az Ígélet földje. Hogy van az a hely, amit Isten megígért. Merjünk hát vele álmodni! Legelső tehát a reménység.

Fontos a tudat is, hogy ami a zsidóknak megígértetett, azt el is érték – igaz, csak évtizedek vándorlása után. Nem azért, mert ők nagyon jók voltak, hanem mert Isten ígérte meg nekik. Nem mi mondtuk, hogy egyek leszünk – Pásztorunk maga hagyta ránk ezt az ígéréstet búcsúimájában. Nem tudom, mikor lesz, de mert ő ígérte, biztosak lehetünk benne, hogy meg fog történni. Addig persze teologizálunk, sérelmeket emlegetünk-, egyszer majd csak megunjuk. És akkor végre egymásra találunk.

És ami a legnehezebb: éppen, mert biztosak lehetünk benne, türelmet kell tanulnunk. Türelmet egymás iránt és önmagunk iránt; türelmet az egyházi szervezetek és az egyszerű hívek iránt. Ez a türelem, amire lelkionkban Pál is int minket, nem a helyzetbe való beletörődést jelent, hanem épp ellenkezőleg, bizonyosságot arról, hogy egyszer megérkezünk, és akkor egy lesz minden mindenkben. Ámen.

Hegedűs Attila

Das ist der Gipfel

Ein Blick auf eine Land- oder eine Stadtkarte zeigt es: Jerusalem ist eine hoch gebaute Stadt; zwischen 600 und 800 Meter hoch sind die Hügel, auf denen Jerusalem liegt. Man fährt oder geht bergauf, wenn man sich auf den Weg nach Jerusalem macht. So tut es auch Jesus, als er sich mit seinen Jüngern auf seinen letzten irdischen Weg begibt. Mit einem Wort aus dem Lukasevangelium gesprochen: „Er nahm aber zu sich die Zwölf und sprach zu ihnen: Seht, wir gehen hinauf nach Jerusalem, und es wird alles vollendet werden, was geschrieben ist durch die Propheten von dem Menschensohn“ (Lk. 18,31).

Viele Stürme, nicht zuletzt in bildhaftem Sinne, hat Jerusalem in seiner über 3000-jährigen Geschichte erlebt, besser wohl erlitten. Zu den Katastrophen der Stadt und dem Leiden der Menschen dort, von denen auch in der Bibel die Rede ist, gehören die Zerstörung, die In-Schutt-und-Asche-Legung der Stadt durch die babylonische und später die römische Großmacht. Doch siehe, Jerusalem lebt weiter! Es gehört zu den ältesten lebenden Städten der Welt. Auch aus schlimmster Not ist die Stadt mit ihren Menschen wieder

hoch gekommen. Jerusalem liegt nicht nur bergauf; mit dieser Stadt ist es selbst sozusagen immer wieder „bergauf gegangen“. „Es geht wieder bergauf“, diese Redewendung gebrauchen wir, wenn in einer schlimmen, einer schrecklichen Situation doch eine Wendung zum Besseren eintritt. Wer oder was „zu Boden lag“, kommt doch wieder hoch. Jerusalem mit seinem Immer-wieder-hoch-Kommen kann man als Zeichen der Treue Gottes verstehen. Das Leben dort kommt immer wieder hoch den bittersten Erfahrungen zum Trotz.

Es geht bergauf, es geht nach oben auch für Jesus, als er sich mit seinen Jüngern auf den Weg in die hoch gelegene Stadt macht. Was erwartet ihn? Eine Erfahrung, die Menschen in Jerusalems Geschichte wieder und wieder gemacht haben: dass man Spott und Verhöhnung, Leiden und Tod über sie brachte. Jesus reiht sich ein, teilt die Leidensgeschichten auch so vieler Menschen in dieser Stadt. Die römischen Besatzer von Stadt und Land bringen ihn hoch auf den Hügel Golgatha und dann noch weiter hoch ans Kreuz, auf dass er in den Tod falle. Von „Erhöhung“, „Erhöhtwerden“ spricht in diesem Zusammenhang der Evangelist Johannes. Feinsinnig-doppelsinnig ist bei ihm diese Redeweise. Ja, manche dachten, die Erhöhung Jesu ans Kreuz würde den größten und tiefsten Absturz mit sich bringen, das Zerschellen des Lebens im Abgrund des Todes. Doch falsch gedacht. Die Erhöhung ans Kreuz wird zur Erhöhung zu Gott. Am Ende ist Jesus nicht „unten“ im Tod, sondern „oben“ bei Gott. Selbst im Tod geht es sozusagen „bergauf“ mit Jesus, in den Himmel, ins Leben hinein, zu Gott. Jesus stürzt nicht in den Abgrund des Todes, sondern er kommt an den Gipfelpunkt des Lebens.

Jerusalem mit seiner Geschichte ist ein Zeichen, dass das Leben hochkommt, selbst da, wo mit Trümmern, Schutt und Asche alles nach Ende aussah. Ja, man kann sagen, über Jerusalem, wohin Jesus mit seinen Jüngern hinaufgeht, geht es mit seiner Auferste-

hung noch weiter hinauf, eben zu Gott als Gipfelpunkt des Lebens.

Auf Bergen stehen öfter Gipfelkreuze. Wer ein Gipfelkreuz erreicht, ist damit am Zielpunkt eines vielleicht langen und auch anstrengenden und mühevollen Weges angekommen. Doch nun, oben auf dem Gipfel, ist man glücklich, hat einen grandiosen Blick in die Weite, fühlt sich dem Himmel nahe. Das Gipfelkreuz auf Deutschlands höchstem Berg, der Zugspitze, ist ein Strahlenkreuz. Strahlen gehen von den Kreuzesbalken aus. Auch das eine Möglichkeit, um zum Ausdruck zu bringen: das Kreuz als dunkler Ort des Todes ist in Wahrheit ein Durchgang in Lichtglanz hinein. Oder auch: das Kreuz Jesu ist das Zeichen, wie strahlend Gottes Liebe ist. Er gibt sich in Jesus ganz und gar uns zugute hin, nimmt alles auf sich, zahlt jeden Preis aus Liebe, um unser Herz für sich zu

gewinnen. Und es gehört auch zu der strahlenden Liebe Gottes, dass er uns teilhaben lässt am Weg, dass er uns mitnimmt auf den Weg Jesu, der bergauf führt, der uns nach oben bringt zu Gott selbst.

Eines der biblischen Bilder für die Ewigkeit ist das vom „neuen“ oder „himmlischen Jerusalem“. Da wird alle Mühsal abfallen. Pures Leben, Glückseligkeit des Lebens ist zu genießen. Es ist der Gipfel, wo sich all unsere Sehnsucht auf Leben vollkommen erfüllt. Mit diesem Ziel vor Augen, kann uns keine Not dieser Welt bezwingen. Gott sorgt dafür, dass wir hochkommen aus den Nöten des Lebens und schließlich ganz oben stehen im Lichtglanz der himmlischen Welt. Das ist der Gipfel.

Mit herzlichen geschwisterlichen Grüßen
Ihr, Euer Volker Menke, Pfr.

Volker Menke

Herzliche Einladung

auch zu den deutschsprachigen Angeboten unserer Kirchengemeinde: Sonntagsgottesdienst um 9.00 Uhr; Wochenpredigt donnerstags um 17.00 Uhr; Kindergruppe für Kinder im Alter von 6-12 Jahren jeden 2. und 4. Mittwoch eines Monats um 16.30 Uhr; Konfirmandenunterricht freitags um 15.30 Uhr; Jugendgruppe jeden 1. und 3. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Glaubensgesprächskreis jeden 2. und 4. Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; Gemeindenachmittag (auf Ungarisch und Deutsch) jeden ersten Mittwoch eines Monats in den Räumlichkeiten des Ev. Altenheims. (Nähere Informationen zu allem bei Pfarrer Volker Menke, Sopron, Templom utca/Kirchgasse 12, Tel.: 99/322-674).

A Soproni Evangélikus Egyházköztség Presbitériumának 2/2008. számú döntése:

A presbitérium felhívása a gyülekezethez

Kedves Testvéreink a Jézus Krisztusban!

Mint mindannyian észrevettük, gyülekezetünk lelkészei különböző módon élik meg az istentisztelet kezdetével kapcsolatos hagyományokat. Van, aki az istentisztelet kezdetén már benn ül a gyülekezet között, más a kezdő orgonaszóra vonul be. Mindkettő elfogadható szokás: az első az elmúlt évtizedek soproni hagyománya, és a lelkész gyülekezettel való közösségét hangsúlyozza; a második szokás széles körben elterjedt a Magyarországi Evangélikus Egyházban, és azt a célt szolgálja, hogy a bevonulással mintegy keretet adjon az istentiszteletnek, és ezáltal annak ünneplenségét emelje. *A gyülekezeti élet ezen sokszínűsége nem jelenti egyben a gyülekezeten belüli hasadást.*

Ugyanakkor erre a helyzetre az istentiszteleten részt vevőknek is reagálniuk kell. Mivel sok tanácskérés érkezett hozzánk ez ügyben, úgy döntöttünk, hogy segítségére leszünk a

gyülekezet tagjainak, ezért mi, a gyülekezet presbitériuma a jó emberi rend megteremtése érdekében a következő kéréssel fordulunk a gyülekezet tagjaihoz:

Amennyiben a lelkészek a főhajón keresztül a prelúdium (kezdő orgonaszó) hangjaira vonulnak be a templomban, kérjük, hogy **egységesen felállással fogadjuk őket. Hasonlóképpen kérjük, hogy az úrvacsora szereztetési igéit is állva hallgassuk.** Ez a felállítás nem a személynek, hanem az *Ige hirdetőjének*, illetve átvitt értelemben az Isten látható és hallható Igéjének szól, amely közösséggé teremtett bennünket.

Szeretnénk, ha a gyülekezet tagjai ezt nem kényszerként, hanem a közösséghez tartozás megnyilvánulásaként élnék meg.

Erős vár a mi Istenünk!

Szeretettel

A Soproni Evangélikus Egyházköztség Presbitériuma

Sopron, 2008. január 11.

Szülők, gyerekek, lehetőségek

Új alkalommal bővült gyülekezetünk gyerekeinek közösségi lehetősége.

Talán leginkább keresztyén játszóháznak nevezhetnénk! A 10 órás istentisztelet alatt hitoktatók, pedagógusok, szülők játszanak, beszélgetnek azokkal a gyerekekkel, akiknek szülei szeretnének részt venni a felnőttek istentiszteletén.

Ez az egy óra kevésbé kötött, mint a 9 órás gyermek-istentisztelet, a legkisebbek is bátran elhozhatók. Egy időben van a felnőttek istentiszteletével, együtt jöhetnek és mehetnek a családok tagjai.

„Jó a mamának, jó a babának” – mondja a reklám. Valóban jó. Kisgyermekes, nagyma-

mát nélkülöző fiatalok számára is lehetővé teszi a lelki feltöltődést. Teljes figyelemmel az Ige felé fordulhatnak, miközben kicsinyeik jó kezekben, szerető gondoskodásban játszanak a gyülekezeti teremben.

Ugyanakkor a gyerekek is – életkori sajátosságaiknak megfelelően – ízelítőt kaphatnak abból, milyen Isten közelében, gyülekezetben, közös együttletben lenni. Látják, hogy szüleik életében fontos az istentisztelet, és megtapasztalják, hogy a gyülekezet egy közösség, amelynek a gyerekekre is, szülőkre is gondja van.

Várfalvi Erzsébet

Mi is az az Alpha-kurzus?

Az „első Alphások” nevében

Az Alpha-kurzus egy nagyszerű lehetőség, hogy olyan gyülekezeti tagok találkozhassanak, akik eddig nem azonos körökben mozogtak. Miért is jó ez? Bár kevésnek találjuk a vasárnapi istentisztelet résztvevőit, mégsem ismerjük egymást. A kis létszámú

együttlét lehetőséget ad egymás megismerésére kötetlen formában. Más 5 percet beszélni valakivel, és más 2 órán keresztül beszélgetni, heti rendszerességgel. A résztvevők sokféle háttere pedig adja, hogy mindenki tanulhat valami újat. Ugyanakkor egyre erősebb az a meggyőződés, hogy gyülekezetünk akkor lesz igazán élő, ha egyre több kisközösség jön létre, melyek között átfedések is vannak és behálózzák a gyülekezetet. Az elmúlt hónapok egyik fontos tapasztalata számomra, hogy nem az az öreg, akinek magas az életkora, hanem az, aki nem mer új dolgokra nyitni!

Nagy Szabolcs

Tangens Alpha

Tangens Alpha pontosabban tangente Alpha, azaz az Alpha érintésével néhány fontos dologról szeretnék írni gyülekezetünk jelenével és jövőjével kapcsolatban.

Jó évtizede gyülekezetünk még féllábbal a tizenkilencedik században állt. Az egyetlen használt technikai eszköz a telefon volt (Bell, 1876, Puskás, 1878). Ha az írógépre néztem, a tizennyolcadik század jutott eszembe. Azóta nagyon sokat haladtunk, de közben „sajnos” ☺ elkezdődött a huszonegyedik század. Bizony, szó sem lehet megpihenésről, még egy elégedett sóhaj is luxusnak tűnik.

Gyülekezeti minta, önkép, célok tekintetében még életveszélyesebb a (közel)múltba ragadás.

SEMMI nem működik, ami a gyülekezetekben a múlt század közepén még virágzott – az emberi erőfeszítések terén. Ugyanakkor MINDEN működik, ami az Újszövetségben új életet adott az egyes embereknek és a közösségeknek is – a Lélek munkája által! A bűnbánat, megtérés, az újjászületés, a szolgáló lelkület, az ima működik. A kultúrprotestantizmusnak viszont nincs sok ideje hátra.

Nagyon keskeny a gyülekezetek újszövetségi útja. Ítélet van rajtunk, ha megmerevüünk, ha nem szolgálunk és épülünk. Ítélet van rajtunk akkor is, ha e világhoz szabjuk magunkat, ha bedőlünk a „fejlődésnek”, s ha nem ragaszkodunk az Igéhez. Létfontosságú, hogy azt tartjuk meg, aminek megtartó ereje van, és legtöbb hagyományunk nem ilyen. Létfontosságú, hogy megújuljunk, akkor is, ha áldozatot kell hoznunk érte.

Az Alphát Angliában arra dolgozták ki, hogy (a gyors növekedésnek indult, élénken evangélizáló gyülekezetekben) megoldják a frissen megtértek befogadását. Teljesen újszövetségi a jellege. A bevezető előadás ezért világi térben zajlik. A spontán agapé családi otthonban. A kötetlen, de elmélyült beszélgetés *kényelmes* székeken. Mi egy kicsit másképp csináltuk: nem „újszülötteknek”, kicsit templomiasabban, de így is nagyon jó volt. A legalapvetőbb hitbeli kérdésekről beszélgetve a kötetlenség és az elmélyültség köztünk is hatott. Persze, azelőtt is *tudtam* én, hogy testvéreim azok, akikkel egy istentiszteletre megyünk, de most olyan jó volt *érezni is!*

HA VAN a gyülekezetünknek jövője, akkor az a kisközösségekben van. Ifjúsági munkáról, s annak kudarcairól beszélünk? Hiszen a

középnemzedék is atomizálódott, sőt! Mízszióról beszélünk? Hiszen nem térítésre, hanem megtérésre van először szükség! A kisközösségek élhetővé teszik azt, ami a prédikációkban csak hallható. Égetően szükséges a személyes találkozás Azzal, AKI VAN.

Föltett szándékunk, hogy az első Alphacsapat együtt maradjon, mint imaközösség és munkatársi kör.

A következő kurzusinduló (staféta-átvevő) megbeszélése február 7-én lesz, az első önálló alkalom a rákövetkező héten.

Igyekeznünk kellene a jelentkezéssel, a bekapcsolódással!

Érdemes Isten áldását megragadni, mint Jákóbnak... ébredj föl, aki aluszol, s felragyog néked a Krisztus!

az „elsőalfhások” nevében: Hegyi Péter

Tervezett programok 2008-böjt

2008. február 7. 18.00 Alpha-kurzus a nagyteremben. (Ezt követően minden csütörtökön.)

2008. február 8. 17.00 Presbiteri ülés a nagyteremben.

2008. február 10. Áhítat a Corvinus Rádióban evangélikus szolgálattal.

2008. február 11. 16.00 Böjti est a Nyugdíjas-házban. (ezt követően minden böjti hétfőn)

2008. február 12. 17.00 Luther Szövetség a nagyteremben, amelyen megemlékező előadást tart ifj. Sarkady Sándor egyetemi könyvtárigazgató a Doni világháborús tragédiáról.

2008. február 13. és 20. 16.00 „Hunyadi forogtag” - az alsó tagozatos pedagógusok játékos foglalkozásokat tartanak.

2008. február 22-24. II. Evangélikus Borfesztivál Révfülpön gyülekezeti borászaink részvételével.

2008. február 23. Egyházkerületi Nap Cellödömőkön.

2008. február 26-27. Nyílt Nap a Hunyadiban 8.00-tól 10.45-ig, 27-én 16.00-kor Játsszóház.

2008. március 2. 18.00 Esti istentiszteleten „Zene bizonyágtétele” – Wagner Szilárdal.

2008. március 5-6. Beiratkozás a Hunyadiban.

2008. március 7. 17.00 Női Ökumenikus Világimanap – a római katolikus asszonyok szervezésében a Szent György Plébánia nagytermében. Téma: Guyana.

2008. március 9. Áhítat a Corvinus Rádióban evangélikus szolgálattal.

2008. március 11. 17.00 Luther Szövetség: Dr. Lang Jánosné világi elnökünk előadása: „Volt egyszer egy Tanítóképző” (150 éve született, és 99 évet élt a Soproni Evangélikus Tanítóképző) címmel.

2008. március 12. 16.00 Hunyadi – Bemutakozik a napközi.

2008. március 14. 16.30 Presbiteri ülés a nagyteremben – zárszámadás és költségvetés megtárgyalása.

2008. március 14. 18.00 Képviselő-testületi ülés a nagyteremben – zárszámadás és költségvetés megtárgyalása.

2008. március 16. A Barkácskör húsvéti jótékonyági vására a templom előterében a gyülekezeti rászorulóknak megsegítésére.

2008. március 23-27. Kempteni konfirmandusok látogatása a gyülekezetünkben.

Összeállította: Gabnai Sándor

Iskolanyitogatás

Megkezdte „Iskolanyitogató” programsorozatát a soproniak által jól ismert Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola. Szerdánként várják a leendő elsősöket, akik a különböző munkaközösségek által összeállított foglalkozásokon vehetnek részt, miközben szüleik az iskola által szervezett fórumon tehetik fel kérdéseiket. A márciusi beiratkozást követően a kicsikkel leendő tanító néniük foglalkozik majd. A szülők körében nagyon népszerű program célja a leendő kisdiákok beiratkozás előtti megismerésén túl, az óvodából az iskolába történő átmenet megkönnyítése.

Az előzetes szándékfelmérések szerint mintegy 88 kisgyermek irányul a nagy múltú intézménybe. Ez a létszám erőteljes túljelentkezésre enged következtetni, ami bár a családok számára kérdésessé teszi a bejutást, örvendetes gyülekezetünk iskolájának megteltesére és az induló osztályok színvonalára vonatkozóan.

Lázás munkában a most még ovisok...

Balákóné Németh Márta

Új épületrésszel bővült az Eötvös-középiskola

Új épületrészt, új tantermeket avattak, illetve szenteltek meg a közelmúltban a soproni Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskolában. A minden szempontból örömteli eseményt hosszú fejlődési folyamat előzte meg, melynek eredményeképpen szükségessé vált a bővítés. Elsősorban a sajátos nevelési igényű tanulók részére szervezett gimnáziumi osztály indítását kell megemlíteni, de utalhatunk a hagyományos gim-

náziumi és az új típusú szakközépiskolai osztály iránti folyamatos érdeklődésből adódó, egyre emelkedő tanulólétszámra, vagy az éppen előkészítés alatt lévő gyógyszer-tári asszisztens-képzés közeljövőben jelentkező helyigényére is.

A diákok és a tanárok nagy meglepedésére az építkezés kapcsán felújításra került az informatikai szaktanterem, sőt az egyik egészségügyi szakoktatást szolgáló demonstrációs terem is.

A november végi ünnepélyes és nagyon bensőséges avatáson – melynek keretében a vendéglátók nagy örömeire Ittész János püspök úr végezte a szentelést – több értékes

műsorszám mellett elhangzott Reményik Sándor ma is aktuális verse a *Templom és iskola*.

Balákóné Németh Márta

Hely a falon

Örvendetes, hogy ismét helyet kell szorítani az Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola hófehérre festett falán. Megjelenésében szerény, tartalmában nagyon jelentős dokumentum kívánczik arra, hogy diákok, tanárok számára jól látható helyen hirdesse a karitatív munkában élenjárók megbecsülését. A Magyar Vöröskereszt elnöke, Habsburg György által is aláírt oklevél a szervezet Országos Vezetősége elismerését fejezi ki az iskolának a véradó mozgalom támogatásáért és a sok éve megtapasztalt kiemelkedő együttműködésért.

A középiskola a véradásra – életkoruk szempontjából – alkalmas fiatalok csekély létszáma ellenére több éve szervez falain belüli véradást, ahol koncentrált szervezőmunka árán az iskolai létszám 50%-nak megfelelő létszámban fogadnak véradókat.

„... Az én vérem lüktet benne a szívében,
Egyé vált örökre a vére, s a vérem...
Csoda történt? Ó nem! Csodát én nem tettem,
Csak a vérem kérték... és én megértettem.”

Az Ifjúsági Vöröskeresztesek egy kis csoportja

Balákóné Németh Márta

Nyílt lapokkal

Kártyázott már? Most képzelje el, hogy a saját lapjait sem ismeri. Emel, licitál, húz, cserél... mindezt vakon. Valahogy így él, aki nem tisztázza, mi veszélyezteti életét, és nem is tesz semmit a bajok elkerüléséért.

Játsszunk tovább! Most csak a saját lapjait látja. Rossz lapokat osztottak... korai érbebetegség rizikóját örökölte. Ugye milyen óvatos... Jó lenne látni a többiek lapjait, a pakli következő lapját? Csakhogy a kártyában nem tehet előre jól tervezett lépéseket az esetleges

bukás elkerülésére, legfeljebb... bedobhatja a lapokat.

Az élet más! Ha veszít, az életét veszítheti, és... nem dobhatja csak úgy be a lapokat. Viszont... Az életben megismerheti a lapjait (milyen betegségek rizikóját örökölte?), a játékszabályokat (egy-egy problémát hogyan kerülhet el, vagy hogyan kisebbit), belelát-hat a játékosársak lapjaiba (tanulhat mások hibáiból), és választhat egy profi kibicet. Ne nevéssen... az orvosára gondolok. Nézz meg a lapjait! Vegye fel, és játsszunk együtt!

Dr. Tschürz Nándor

Periszkóp – mi ez a furcsa cím?

A periszkóp szótári meghatározás szerint olyan „tükrökből és lencséből szerkesztett... távcső, amellyel olyan tárgyak is láthatók, melyektől a megfigyelőt akadály választja el, vagy a látóterén kívül esnek”.

Rovatunk esetében a képzeletbeli periszkóp segít meglátni olyan olvasni-, nézni -, hallgatnivalókat, amelyek megérdemlik, hogy a látóterünkbe essenek.

Várfalvi Erzsébet

Néprajzkutató a böjtről

Nagyböjt, az Érdy-kódexben *negyvenlőböjt*, az egyházi évben hamvazószerdától húsvétvasárnapig terjedő, Jézus negyven napi böjtlésének, majd kinszenvedésének emlékezetére szentelt negyvennapos időszak, amelynek kisebb megnevezett egységei: hetei, vasárnapjai, ünnepei is vannak. Középkori magyar nyelvhasználatban gyökerező nevük máig él idősebb népünk ajkán.

A *böjt*, népnyelvi alakjában *bűt* szó megbecsülendő régiségünk, hiszen még a magyar nyelv szakrális pogány rétegéből került át a keresztény szóhasználatba.

A régi idők böjti fegyelme igen szigorú volt. A böjti napokon csak kenyeret, sőt és száraz növényi eledelket volt szabad enni, és csak egyszer ehttek napjában. Ennek az épü-

letes, önmegtagadó életnek számos példája és nyoma maradt fenn népünk körében, mutatván azt, hogy a jókedvű áldozatban öröme telik. Mutatja azonban azt is, hogy a nép válásos életében is döntő a hagyományok kultusza. A hivatalos enyhítések következtében már nem volna kötelezve a szigorú böjtre, különleges kikötésekre, de apáinak jámbor élete megszentelte, és így ő is a legújabb idő-kig megtartotta őket. Nálunk is akadtak még a múlt század végén is faluk, illetőleg paraszti közösségek, amelyek – a halat nem számítva – csak növényi eredetű táplálékot vettek magukhoz. Még tejnéművel sem éltek. Nem zsírral, hanem olajjal főztek.

Annyira mentek, hogy a böjtös eledelék számára több helyen, még nem is régen, külön edényeket használtak. *Kiszombor* helyi hagyománya szerint a nagyböjt péntekjein még főtt ételt sem ettek.

Ókeresztény regula szerint a húsfélék mellett *lacticinium*, keleti, görögkatolikus szóhasználat szerint *fehér eledel* (tej, túró, vaj, sajt, tojás) sem kerülhetett ilyenkor a hívek asztalára

A nagyböjti penitenciának középkorias kemény fajtája volt a *negyvenelés*. Aki felfogadta magában, csak negyvenszer, azaz naponta csak egyszer evett naplemente után a nagyböjt egész ideje alatt. A *szécsényi* barátok a múlt században már küzdöttek a szokás ellen. Az *ipolytarnóciak* szerint azt mondogatták, hogy aki negyvenelés közben hal meg, elkárhozik, mert az Urat kísértette, hozzá akart hasonló lenni.

Az ország több vidékén hallottuk, hogy voltak, akik a házasélettől, dohányzástól is megtartóztatták magukat, Nem nyiratkoztak, nem borotválkoztak.

Nyilván hajdani kultikus, de egyelőre tisztázatlan háttérre van annak a jámbor gyakorlatnak, hogy a *szegeledi, kalocsai* tájon a hagyományörző asszony nép között sokan akadnak, akik a nagyböjt péntekjeit, különösen pedig a nagy-pénteket három, esetleg hét szem búzán tartják meg. Emlegetik, hogy *Patosfán* némelek még a század elején is a nagyböjt szerdát, pénteket, szombatot három szem búzán meg vízen böjtölték meg. Mint mondogatták, Jézus is így cselekedett a pusztában. Megje-

gyezzük, hogy ismeretes legenda szerint minden búzaszemen pecsétként rajta van Jézus ábrázata.

Az egész böjt hagyományrend korunk nagy gazdasági és társadalmi változásában, világnézeti forrongásában gyorsan pusztul, és hovatovább a maga askétikus erkölcsi szándékaiban a múlté lesz. Ezt a bomlást a folyton enyhülő egyházi rendelkezések is nyomon követik, bár öregek keserű fejcsóválással fogadják őket, és nem élnek velük.

Részlet Bálint Sándor: Karácsony, húsvét, pünkösd c. írásából

Kölcsönös szeretet – kölcsönös szenvedés (részlet)

Hamvazószerda jele, szürke hamuja arra figyelmeztet, ami sorsunkban törékeny, emberiségünkben esendő. Arra, hogy halandók vagyunk. Mivel csak így, ennek teljes tudomásulvételével érthetjük meg azt a másik „gyengeséget”, „isteni gyengeséget”, amire hamvazószerdán fölkészülünk: Krisztus halálát.

A nagyböjt első napja nem véletlenül a halandó emberé, ahogy az utolsó se véletlenül a sírba fektetett Istené. Krisztus halandóságunkban adhatott nekünk egyedül halhatatlan találkozót, ahogy ezt a József Attila-sorok szándékuk ellenére is megfogalmazzák: „Aki halandó, csak halandót / szerethet halhatatlanul”. Ez az isteni szeretet legmélyebb titka, mely épp veszendőségünket választotta örök találkozóhelyül.

A hamu keresztjéről a kereszt halottjáig egyenes út vezet, egyazon út különböző stá-

cióin át. Minden állomás veszendőségünk egy-egy fejezete: tökéletes osztozkodás Isten és ember közt – halálban és halhatatlanságban.

Ezt az utat a szeretet írta elénk, végigjárni is egyedül a szeretet képes hát. A kölcsönös szeretet és a kölcsönös szenvedés: Isten és ember kölcsönös szeretete és kölcsönös szenvedése. Mivel ahogy Istennek szenvedés volt halálunk és bűneink vállalása, nekünk se lehet eljutnunk Isten tökéletes halhatatlanságába és tökéletes ártatlanságába, egyedül szenvedések árán, s egyedül a szeretet erejével. (S. Weil.)

A nagyböjt tehát lényege szerint a szeretet legmélyebb titkaiba való beavatás. A halál burka alatt itt érik a legvakítóbb fény, Isten és ember közös hajnala.

Pilinszky János

Balassi Bálint: Adj már csendességet (részlet)

Adj már csendességet, lelki békességet, mennybéli Úr!
Bujdosó elmémet ódd bútól szívemet, kit sok kín fúr!

Sok ideje immár, hogy lelkem szomjan vár mentségére,
Őrizd, ne hadd, ébreszd, haragod ne gerjeszd veszttségére!

Nem kicsiny munkával, fiad halálával váltottál meg,
Kinek érdeméért most is szükségemet teljesíts meg!

Irgalmad nagysága, nem vétkem rútságá feljebb való,
Irgalmad végtelen, de bűnöm éktelen s romlást valló.

Negyvennapos autóböjtöt hirdet az osztrák evangélikus és a katolikus egyház

Adjunk lélegzetvételnyi szünetet a klímának, hagyjuk az autót negyven napra a garázsban – szól a felekezeti kezdeményezés mottója. A cél, hogy nagyböjt idején, hamvazószerdától húsvét vasárnapig – február 6-tól március 22-ig – vallástól függetlenül minél többen járjanak gyalog, biciklivel és busszal meg vilámmal, vagy legalább hozzanak össze utazóközösséget, és használják közösen az autót, hogy egy kocsi ne csak egy ember üljön. „Az autó az életünk középpontja, és folyton a mobilitásról beszélünk, pedig minden reggel a dugóban ülünk” – nyilatkozott Hansjörg

Lein, az evangélikus egyház szuperintendánisa. Szerinte az akció olyan, mint Dávid harca Góliát ellen, de mégis ösztönözni kell az embereket, hogy gondolkozzanak el végre arról, mi mindent áldoznak fel a mobilitás oltárán. Franz Scharf, a bécsi egyházmegye segédpüspöke, az autóböjt katolikus vezetője hozzátette: a klímaváltozás jeleiben bővelkedő tavalyi évnek is az a tanulsága, hogy a téma hűs és fontos. A húsvét előtti autóböjtöt egyébként három éve hirdette meg először a két felekezet. Tavaly 3600 osztrák tartotta be.

(Forrás: <http://www.stop.hu/articles/article.php?id=258618>)

Könyvajánló:

Gyökössy Endre: Homo Christianus – A krisztusi ember

Mi a különbség a keresztyén ember és mások között? Miben más az, aki Krisztust követi? Erre kapunk egyfajta választ a könyvből.

A teológus-pszichológus Gyökössy Endre szerint „a *homo sapiens* önmagának elég, önmagába bezárt ember.” Olyan valaki, aki tud valamit a Bibliáról, hallott Jézusról, aki legfeljebb kora nagy tanítója, de nem életet befolyásoló valóság.” A *homo sapiens* zöme mintha Krisztus előtti korban élne...”

És a *homo christianus*, a krisztusi ember? A szerző ilyen fejezetcímekkel válaszol:

- Jelenlétével Jézust jeleníti meg környezetében
- Bölcsességét Istenből meríti
- Keresi embertársait – mert őt már megtalálta az Isten
- Tudatosan éli életét, a célra tekintve fut – másokat is magával ragad
- Szeretében nem méricskél
- Sugárzik, és örömeivel „megfertőzi” környezetét

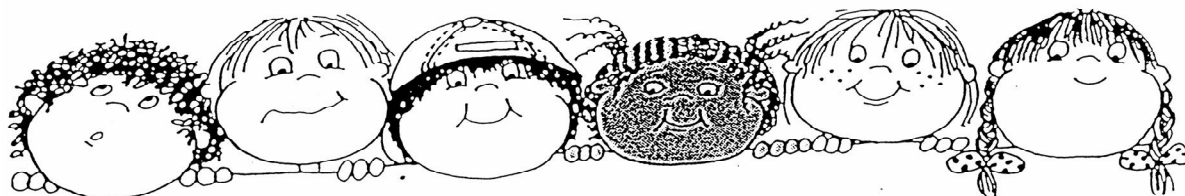
- Isten erejével minden bukásból felkel, és nem fél újrakezdeni
- Nem menekülni akar a szenvedésből, hanem felhasználni az életében
- Nem *valamiben*, hanem *Valakiben* reménykedik
- Jól tudja felhasználni a lehetőségeit – az utolsókat is...

„Ember VAGYOK... én és Jézus bennem...”

Ez tehát a *homo christianus*, aki *homo sapiens*-ből lett, ez az, aki többlet-értéke ennek a világnak, mert ő fény, hegyen épített város és kovász tud lenni. A milliárdnyi embertömegből kiemelkedik valaki – nem én, nem te – hanem benned és bennem a VAGYOK, a Jézus Krisztus. Aki benned és áltad cselekszik, a szemekkel néz, a te kezdetet nyújtja ki valaki felé, az Ő tenyerét, és a te lábaddal járja be Budapest utcáit.”

Meg Sopronéit!
Úgy legyen!

Várfalvi Erzsébet

Jézus és a gyerekek

Amikor megadatik számunkra a lehetőség, hogy gyermekcsoportot vezessünk - akár gyülekezeti, óvodai vagy iskolai keretek között - célunk nem csupán az, hogy tartalmasan, játékosan, kreatívan töltsük el az időt a reánk bízott kisebb-nagyobb gyerekekkel, hanem mindemellett az is, hogy Jézushoz vezessük őket.

Feladatunk, hogy életkori sajátosságaikhoz, fejlődési szintjükhez alkalmazkodva, érdeklődési körüket szem előtt tartva, de határozott irányt mutassunk nekik. Jézussal való élő kapcsolatunk nélkül nem tudjuk hozzá vezetni a gyerekeket, ezért mindenekelőtt önmagunkat kell megvizsgálni. Talán tudjuk, a gyerekek nagyon őszinték, szókimondóak és

nagyon érzékenyek arra, hogy a felnőttek szájából az igazságot hallják-e. Jóval hamarabb és biztosabban ráéreznek a meggyőződés, a valódi tartalom nélkül kimondott szavakra, noha maguk nem tudják még megfogalmazni, de érzékelik a hitelességet, illetve annak hiányát. Sok egyéb mellett ezért is nagy kihívás a gyermekmunka, vagyis felelősségteljes, szép feladat.

Lelkészként, hitoktatóként, óvónőként mérvadó számunkra, hogy Jézus maga hogyan tekintett a gyermekekre, milyen külön nekik szóló ígéretet adott, és az is érdekes, hogyan hívta őket magához, és áldotta meg őket. Két történettel szeretném ezt megközeleíteni:

Jézus megáldja a gyermekeket

(Mt 19, 13-15)

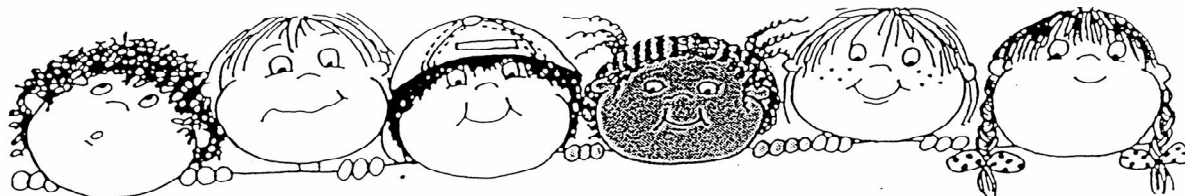
Jézus korában a gyermekek megítélése más volt, mint ma, mivel különösebb jelentőséget nem tulajdonítottak nekik. Isten ajándékának tartották a megszületett gyermeket, de semmi saját értéket nem véltek felfedezni bennük.

Talán ebből a megítélésből következik, hogy a tanítványok nem veszik jó néven, hogy gyerekek a Mester közelébe kerülhessenek, még ha csak néhány pillanatról van is szó. Ilyen kicsiny, jelentéktelen dologgal ne zavarják meg Jézust! Komolyabb ő, minthogy a kicsikkel bíbelődjön! Úgy gondolják, csak időrablás, ha megengedik, hogy Jézus kisgyerekekkel beszélgesse, hiszen ők alkalmatlanok arra, hogy Őt megértsék és kövessék.

Jézus azonban világosan kifejezi ellentétes véleményét. A gyerekeknek igenis van helyük Jézus közelében!

Ami ezután történik, az a maga nemében csoda. Jézus odahívja magához a gyermekeket, kezét rájuk teszi, megáldja, imádságot mond, átöleli őket.

Amit pedig a tanítványoknak mond, szintén különös: nekik, a gyermekeknek ígéri az Isten országát. Azoknak, akik megfizetni semmi módon nem képesek érte. Jézus így, a kisgyerekek példáján keresztül nyitja fel a tanítványok szemét: az Isten országa kegyelemből adatik, és nem érdem alapján tartozhat hozzá bárki.

Ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek...

(Mt 18, 1-6)

Olyanokká lenni, mint a kisgyermek: ez a Jézus által értelmezett megtérés. A gyermeki lét elnyerése ajándék, s Isten országába csak úgy mehet be az ember, ha ilyen gyermeki, bizalmi viszonyban van Istennel. Jézus kézen fogja, átöleli, maga mellé állítja a gyermeket, és rámutat arra a képességre, melyet a felnőtt ember már elveszített valahol. A gyermek ugyanis tud elfogadni, engedi, hogy megajándékozzák. Jézus üzenete egyedülálló:

oda kell elérkeznie a felnőttnek, ahol a kisgyermek áll, aki Istent elfogulatlanul tudja Atyának szólítani és elfogadja tőle a vezetést, az őrzést, az áldást.

Amikor a gyermekek lelki fejlődését elősegítjük a rendelkezésünkre álló eszközökkel, szem előtt tartva a jézusi példát és lelkületet, naponként kérjük Őt: hadd lehessünk gyermekek mi is a Jézus által hirdetett értelemben!

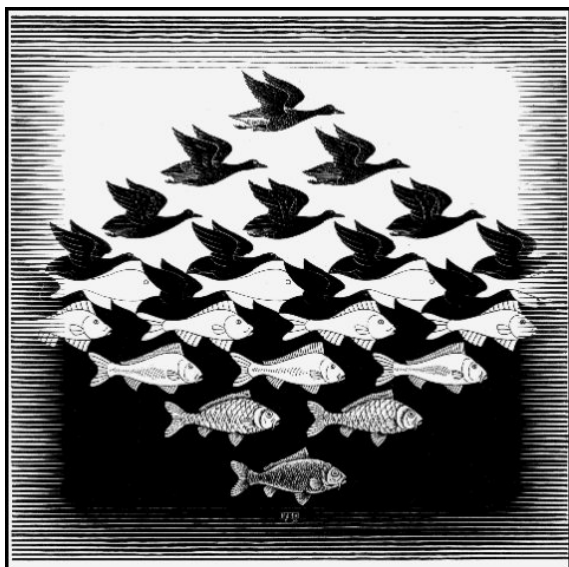
Mátisné Schlögl Patrícia

Keresd meg a tíz különbséget a két kép között!

(Forrás: <http://fittanora.blog.hu/>)

Nem tudom

Remélem, hogy a következő történet nem „gyermekszáj-sztoriként” fog továbbélni – mert nem az. Reggel, a szokásos zűrzavarban történt: idegeskedés, egyik gyereket iskolába, másikat óvodába kell vinnem, de úgy, hogy nyolcra benn legyek a hivatalban, amikor négyéves fiam megszólal: „Apu, a náthát az ördög teremtette?”

Nem annyira mosolygató a kérdés, mint hinnénk- én elkomorultam tőle. Fiam a legnehezebb teológiai kérdést, a teodíceait tette föl a maga módján, és én „képzett” teológus létemre nem tudom, mit mondjak. Mondjam azt, hogy nem, a betegség, ami annyi fájdalmat okoz, az is Isten teremtménye? Vagy mondjam, hogy a rossz, amit átélünk, nem

Tőle van – ami azt is jelenti, hogy van valami a világon, ami nincs Isten „hatókörében”? Mikor válaszolok helyesen, melyik válasz vésődjön mélyen a szívébe? Túl nagy a felelősség. Végül azt mondtam: nem tudom.

Pár nappal később kaptuk a hírt egy nagyon kedves, fiatal barátunk haláláról – valami nagyon ritka betegség végzett vele alattomos módon. Én pedig kicsi lettem a hír hallatán, lélekben odakuporodtam négyéves fiam mellé és feltettem a kérdést: és ezt, ezt a vírust ki teremtette? Nekem csak fiam, a magam számára sincs válaszom.

Szülőként, pedagógusként, gyermekekkel foglalkozó emberként ez a két szó a legnehezebb: nem tudom. Időnként mégis ki kell tudni mondani. Mert *valóban* nem tudom, valóban rejtély számomra is a világ, valóban nem mozgok olyan otthonosan a kérdések között, mint amennyire szeretnék, s amennyire biztosnak a fiam lát onnan alulról. Ha bedőlök a képnek, amit magamról mutatok, hiteltelenné válok, és a gyermek ezt rögtön megérzi. Egy lehetőség van: vállalni, hogy nem tudom. Nem tudom, honnan van a nátha, ami gyengévé tesz, honnan a vírus, ami huszoneves fiatait öl meg, honnan van minden fájdalom, amit átélünk. Hiszem, hogy gyermekemmel akkor teszek jót, ha mellé bújok, átölelem, és bevallom neki: nem tudom.

Hegedűs Attila

Humor...

Négy pap vitatkozik egy teológiai kérdésről. Hárman képviselik az egyik álláspontot, egyiküknek más a véleménye. Mikor a renitens pap kifogy az érvekből, felkiált:

– Uram, tudom, hogy igazam van! Adj valami jelet, hogy így van!

Hirtelen dörög egyet az ég.

– Ugyan már, ez csak véletlen! – mondja a három másik.

– Uram, ha igazam van, adj egy nagyobb jelet, hogy a többiek is elhiggyék!

A derült égből lecsap egy villám.

– Ez csak véletlen! – hitetlenkednek a többiek.

– Uram, adj valamilyen félreérthetetlen jelet, hogy meggyőzd ezt a három hitetlent!

Az égből egy mély hang dörögögi:

– IGAZA VAN!

A három hitetlenkedő pap összenéz, majd az egyikük:

– Jól van, akkor most két vélemény áll hárommal szemben...

Peter Handke: mikor a gyermek gyermek volt

mikor a gyermek gyermek volt
karját lóbálva ment.
patak helyett bögő nagy folyót akart,
s e tócsa helyett a tengert.

mikor a gyermek gyermek volt
nem tudta, hogy ő gyermek.
mindennek lelke volt még,
s egy volt minden lélek.

mikor a gyermek gyermek volt
semmiről nem volt véleménye.
nem volt megrögzött szokása,
elszaladgált a helyéről, törökülésben ült,
forgója volt a feje búbján,
és nem grimaszolt ha fényképezték.

mikor a gyermek gyermek volt,
ilyeneket kérdezett folyton:
miért vagyok én én s miért nem te?
miért vagyok én itt, és miért nem ott?
hogyan kezdődött az idő,
s hol ér véget a tér?
életünk ezen a földön nem csupán egy álom?
mindaz, amit látok hallok és szagolok – nem
csak egy világ előtti világ csalóka képe?
tényleg létezik a gonosz, és emberek,
akikben benn lakik a gonosz?
hogyan lehet az, hogy én, aki én vagyok,
mielőtt lettem nem voltam.
és hogy egyszer én, aki én vagyok
nem leszek már az aki vagyok.

mikor a gyermek gyermek volt,
alig ment le a torkán a spenót,
a borsó, a tejberizs,
most megeszi mindegyiket,
és nem csak akkor, ha muszáj.

mikor a gyermek gyermek volt,
egyszer idegen ágyban ébredt,
most meg újra és újra.
sok ember tűnt neki szépnek,
most meg csak szerencsés esetben.
látta maga előtt, milyen a paradicsom,
most meg csak sejteni képes.
nem tudta elképzelni a semmit,
most meg undorodik tőle.

mikor a gyermek gyermek volt,
magával ragadta a játék,
most belefeledkezni csak a munkába tud.
mikor a gyermek gyermek volt,

elég volt neki, ha almát és kenyeret evett,
mint ahogy ma is még.
a bogycsók bogycsóként hulltak a kezébe,
mint ahogy ma is még.
a friss diótól érdes lett a nyelve,
mint ahogy ma is még.
minden hegycsúcson még nagyobb hegy-
csúcsra vágott,
s minden városban egy még nagyobb város
után.

jó érzés volt, mikor a fa csúcsán cseresznyéért
nyúlt,
mint ahogy ma is még.
megijedt minden idegentől,
mint ahogy ma is még.
úgy várta az első havat,
mint ahogy ma is még.

mikor a gyermek gyermek volt,
egy botot lándzsaként a falnak dobott,
s az ott rezeg ma is még.

Istentisztelet szolgálati beosztás 2008 böjtjétől húsvétig

nap	szolgálat	lelkész	nap	szolgálat	lelkész	
Febr. 17.	8.00 magyar	Gabnai S.	Márc. 9.	16.00 Fertőszentmiklós	Hegedűs A.	
	9.00 német	Menke, V.		18.00 esti	Hegedűs A.	
	9.00 Ágfalva	Mesterházy B.	Márc. 16.	8.00 magyar	Hegedűs A.	
	9.00 gyermek	Hegedűs A.		9.00 német	Menke, V.	
	10.00 magyar	Gabnai S.		9.00 Ágfalva	Gabnai S.	
	10.30 Ágfalva német	Menke, V.		9.00 gyermek	Matus K.	
	14.00 Bánfalva német	Menke, V.		10.00 magyar	Hegedűs A.	
	15.00 Bánfalva	Wagner Sz.		10.30 Ágfalva német	Menke, V.	
	15.00 Nagycenk	Hegedűs A.		14.00 Bánfalva német	Menke, V.	
	15.00 Balf	Gabnai S.		15.00 Bánfalva	Gabnai S.	
18.00 esti	Gabnai S.	15.00 Balf	Matus K.			
Febr. 24.	8.00 magyar	Hegedűs A.	15.00 Nagycenk	Hegedűs A.		
	9.00 német	Winter, G.	18.00 esti	Gabnai S.		
	9.00 Ágfalva kétny.	Gabnai S.	Márc. 20.	17.00 német	Menke, V.	
	9.00 gyermek	Asbóth E.		18.00 magyar	Hegedűs A.	
	10.00 magyar	Hegedűs A.	Márc. 21.	8.00 magyar	Hegedűs A.	
	14.00 Bánfalva kétny.	Gabnai S.		9.00 német	Menke, V.	
	15.00 Balf	Galambos Á.		10.00 magyar	Hegedűs A.	
	18.00 esti	Hegedűs A.		10.30 Ágfalva kétny.	Gabnai S.	
	Márc. 2.	8.00 magyar		Schneller J.	16.30 Bánfalva	Gabnai S.
		9.00 német		Menke, V.	18.00 magyar	Hegedűs A.
9.00 Ágfalva		Gabnai S.		18.00 Ágfalva	Gabnai S.	
9.00 gyermek		Schneller J.		Márc. 22.	14.00 temető-német	Menke, V.
10.00 magyar		Schneller J.	15.00 temető- magyar		Gabnai S.	
10.30 Ágfalva német		Menke, V.	Márc. 23.	5.30 magyar	Hegedűs A.	
14.00 Bánfalva német		Menke, V.		8.00 magyar	Hegedűs A.	
15.00 Bánfalva		Gabnai S.		9.00 német	Menke, V.	
15.00 Balf		Wagner Sz.		9.00 Ágfalva	Gabnai S.	
15.00 kórházkápolna		Schneller J.		10.00 magyar	Hegedűs A.	
18.00 esti	Wagner Sz.	10.30 Bánfalva		Gabnai S.		
Márc. 9.	8.00 magyar	Gabnai S.		15.00 Balf	Hegedűs A.	
	9.00 német	Menke, V.		16.00 Fertőszentmiklós	Hegedűs A.	
	9.00 Ágfalva	Hegedűs A.	Márc. 24.	8.00 magyar	Gabnai S.	
	9.00 gyermek	Gabnai S.		9.00 német	Menke, V.	
	10.00 magyar	Gabnai S.		9.00 Ágfalva német	Winter, G.	
	10.30 Ágfalva német	Menke, V.		9.00 Nagycenk	Hegedűs A.	
	14.00 Bánfalva német	Menke, V.		10.00 magyar	Gabnai S.	
	15.00 Bánfalva	Gabnai S.		10.30 Bánfalva német	Menke, V.	
	15.00 Balf	Hegedűs A.				

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítette a szerkesztőbizottság tagjai:

Koordinátor: dr. Tölle Katalin
Nyelvi és teológiai lektor: Hegedűs Attila
Tördelés: Kóczán Krisztián
Felelős kiadó: Hegedűs Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedűs Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölle Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekéről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomtatva a Lóvér Print nyomdában 350 példányban

Várható következő megjelenés: 2008. húsvét